

JERONIM KORNER KÉT VERSE

A költő 1909-ben született. Most Zágrábban él. A világban való élet után a papi hivatást választotta, és 1938-ban pappá szentelték. Gyermeki őszinteséggel számol be különös, egyéni hangulatú verseiben örömről és bánatáról.

ELVÁLÁS

*Túl a fák mögött eltűnt alakod.
Ne menj, ó, ne menj. Visszahív a szív,
Forró könnyek és féltő sikolyok.
Rajtunk már a múlt semmit sem segít.*

*Lám elég egy jel, mely nyomodba száll,
s újra megjelen sz fátylas lombon át.
Késő. Meg nem állsz. Csak a napsugár
becézgeti már lábaid nyomát.*

SZOMORÚ IDILL

*Ezüstös álmukat alusszák a folyók.
Csillagot ringat az erdei vad bozót.
Tündérhaj fátylat szó az éji rejtelem,
hús harmat szendereg a néma réteken.*

*Távol furulya szól. Hangja reszketve száll.
Tudom, az árva lány nem jó el soha már.
Honnét sejtí a szív, hogy messze valahol
a halál udvarol?!*

Fordította Csanád Béla

SERAFIN NICIC VERSE

A költő pazinai teológiai tanár, 1913-ban született. Az objektív líra tehetséges művésze. „Amíg verseket írok, minden bennem él és minden költemény rajtam kívül” — vallja költészetéről.

MÁJUSI SZÍVVEL

*Nyárfák alatt ülök báránybőrbekecsen
s ringat a langymeleg. Mért lázongsz, mit akarsz,
vad, nyugtalan szívem? Áraszd a meleget,
legyen másoknak is ilyen szép a kikelet!*

*Mily dús itt a mező, mily puha friss a fű!
Pedig megtépte már gereblye vasfoga,
megtépte szenvedés. — Így nőjek gazdagon,
viruljak, hogyha tép engem a fájdalom!*

*Csupa virág a rét, csupa, csupa virág.
Csokrot a kézbe hát, fejünkre koszorút!
A hála ünnepén vigadj szívem. Nekünk
virágzik a tövis, mely szúrja tenyerünk.*

Fordította Csanád Béla